

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. Š.**, zastoupeného JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou, se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. března 2014, č. j. 5292/14-5000-14304-702525 a č. j. 5294/14-5000-14304-702525, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. června 2015, č. j. 10 Af 44/2014 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil dne 2. června 2011 u žalobce daňovou kontrolu zaměřenou na daň z přidané hodnoty za jednotlivé kalendářní měsíce roku 2009 a 2010. Správci daně vznikly v průběhu daňové kontroly pochybnosti ohledně některých zdanitelných plnění (stavebních prací), a proto žalobce vyzval, aby jinak než daňovým dokladem doložil, že se předmětná plnění skutečně odehrála tak, jak je deklarováno na vystavených daňových dokladech. Následně správce daně naznal, že žalobce dostatečně nevyhověl uvedené výzvě a neprokázal nárok na odpočet přijatých

zdanitelných plnění od společností ML-Service s. r. o. a HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s. r. o. (za rok 2009) a od společností HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s. r. o., CHASV-INVEST s. r. o. a Roderick s. r. o. (za rok 2010). Na základě kontrolních zjištění správce daně vydal platební výměry, jimiž žalobci doměřil daň z přidané hodnoty za předmětná období. Za rok 2009 správce daně celkem doměřil daň ve výši 1 017 530 Kč, za rok 2010 ve výši 1 272 384 Kč. Žalobce se uvedeným platebním výměrům bránil odvoláními, které však žalovaný zamítl v návěti uvedenými rozhodnutími.

[2] Proti rozhodnutím žalovaného žalobce brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Soud uvedl, že dokazování před správními orgány splňovalo zákonné požadavky a že v případě neprovedených důkazů správní orgány řádně odůvodnily, proč nevyhověly důkazním návrhům. Krajský soud následně konstatoval, že žalobce v daňovém řízení unesl pouze primární důkazní břemeno předložení formálně řádných daňových dokladů. Správce daně následně důvodně zpochybnil věrohodnost a průkaznost dokladů předložených žalobcem. Žalobce však podle soudu neunesl svou část důkazního břemene, neboť se mu nepodařilo vyvrátit pochybnosti správce daně. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově argumentaci judikaturou Soudního dvora EU a Ústavního soudu, neboť v případě žalobcem odkazovaných rozhodnutí shledal, že nedopadají na nyní projednávaný případ.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností.

[4] Stěžovatel nejprve namítl, že správce daně vyhodnotil svědecké výpovědi neobjektivním způsobem. Svědek M. vypověděl, že zprostředkoval subdodávky od společností HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s. r. o., CHASV-INVEST s. r. o. a Roderick s. r. o. a uvedl, že dané společnosti „*pracovaly pro pana Š. ve větším objemu.*“ Žalovaný však vyhodnotil výpověď pana M. jako nedůvěryhodnou. Také výpověď P. P., zaměstnance Roderick s. r. o., podle stěžovatele potvrzuje, že sporné stavební práce byly skutečně provedeny. P. P. vypověděl, že Roderick s. r. o. sice s žalobcem nevedla žádná jednání, ale potvrdil, že prostřednictvím žalobce prováděla práce a že se s žalobcem na stavbách mohl potkat. K poznámce krajského soudu, podle níž stěžovatel v žalobě neuvedl proti hodnocení svědeckých výpovědí žádné konkrétní výtky, stěžovatel podotkl, že na s. 4 a 5 žaloby uváděl konkrétní tvrzení vyslechnutých svědků, která podle něj prokazují přijetí deklarovaných plnění.

[5] Dále stěžovatel brojil proti neprovedení důkazu stavebními deníky a výsledkem druhého jednatele společnosti CHASV-INVEST s. r. o. Stěžovatel uvedl, že na rozdíl od správce daně nedisponuje prostředky, kterými by od společnosti FRANK vymohl předmětné stavební deníky. Dále se stěžovatel vymezil vůči závěru krajského soudu, podle něhož stavební deníky neobsahují natolik konkrétní údaje, aby jejich prostřednictvím bylo možné postavit najisto rozsah správcem daně zpochybňovaných plnění. Stěžovatel upozornil na přílohu č. 9 vyhlášky č. 499/2006 Sb., která upravuje náležitosti a způsob

pokračování

vedení stavebního deníku, a dovodil, že z daných údajů by měl být seznatelný rozsah prací, jakož i subjekty, které práce prováděly. Správní orgán přitom podle stěžovatele nemůže odmítnout provést důkaz jen proto, že od něj nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení je možné pouze, pokud by byl důkaz nerelevantní, nadbytečný či nedisponoval vypovídací potenci. Žádný takový důvod v případě stavebních deníků nebyl dán.

[6] Ve vztahu k dokazování stěžovatel ještě namítl, že povinností správce daně bylo vyslechnout nejenom Jiřího Chaloupka, ale i druhého jednatele společnosti CHASV-INVEST s. r. o. Jiří Chaloupka totiž mimo jiné vypověděl, že si „*každý ze společníků jede sám na sebe a uzavírá zakázky za sebe včetně podepisování smluv*.“ Nelze proto souhlasit s krajským soudem, který neprovedení výslechu druhého jednatele ospravedlnil tím, že pan Chaloupka, který byl osobou zodpovědnou za organizaci obchodní činnosti a za vystavování dokladů, spolupráci se stěžovatelem jednoznačně popřel.

[7] V rámci poslední námítky stěžovatel poukázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, konkrétně na rozsudek ze dne 22. prosince 2010, *Dankowski*, C-438/09. Stěžovatel na základě daného rozsudku rozporoval skutečnost, že jediným důvodem neuznání jednoho ze sporných nároků na odpočet bylo, že společnost ML-Service s. r. o. v době plnění nebyla registrována jako plátce DPH. Krajský soud opomenul, že správce daně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že skutečnost, že ML-Service s. r. o. nebyla v době plnění registrována k DPH, představovala *jediný* důvod pro neuznání nároku.

[8] Na základě všech výše uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výsledky pana M. a P. byly zhodnoceny objektivně. Co se týče neprovedení důkazu stavebními deníky, žalovaný zdůraznil, že to byl stěžovatel, koho tížilo důkazní břemeno. Právě stěžovatel proto měl dané deníky předložit, jak slíbil. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, neunesl důkazní břemeno, jež ho tížilo. Navíc stěžovatel předmětné deníky označil pouze zcela nekonkrétně v rámci příslibu jejich dodání správci daně; ani v odvolacím řízení však deníky nepředložil. Podle žalovaného proto stěžovatel ve vztahu ke stavebním deníkům ani neučinil důkazní návrh. Ve vztahu k námitce neprovedení výslechu druhého jednatele CHASV-INVEST s. r. o. žalovaný podotkl, že jednatel Chaloupek zcela jasně vypověděl, že CHASV-INVEST s. r. o. faktury vedené v účetnictví stěžovatele nevystavila a uvedené práce neprovedla. Výslech druhého jednatele proto byl zjevně nadbytečný. Stěžovatel navíc v průběhu daňových řízení provedení výslechu pana S. vůbec nepožadoval. Rozsudek Soudního dvora ve věci *Dankowski* pak podle žalovaného na nyní projednávanou věc vůbec nedopadá. Ze všech uvedených důvodů žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná

ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Z rozsáhlé judikatury týkající se rozložení důkazního břemena v daňovém řízení (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2008 č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. dubna 2007 č. j. 8 Afs 165/2005-67 nebo ze dne 30. října 2013 č. j. 8 Afs 75/2012 - 46; srov. také usnesení Ústavního soudu ze dne 29. září 2004 sp. zn. III. ÚS 365/04 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 24. dubna 1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb., N 33/5 SbNU 271, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) vyplývá, že je to daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením (§ 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění). Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, leží na daňovém subjektu důkazní břemeno tak, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.

[13] V nyní projednávané věci správce daně důvodně zpochybnil některé stěžovatelem předložené daňové doklady týkající se nároků na odpočet DPH za rok 2009 a 2010. Ve vztahu k plněním přijatým od společnosti ML-Service, s. r. o. správce daně na základě dožádání zjistil, že daná společnost je nekontaktní, v likvidaci a v jejím sídle se nikdo nezdržuje. Daňová přiznání k dani z příjmů v letech 2007 až 2009 nepodávala a od roku 2009 má vyměřená nulová daňová přiznání k DPH. Dne 15. září 2009 společnosti byla zrušena registrace k DPH. Likvidátor sdělil, že příslušné doklady nemá k dispozici a že jednatel společnosti je nekontaktní. Co se týče plnění od společnosti HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s. r. o., správce daně zjistil, že společnost je nekontaktní, v jejím sídle se nikdo nezdržuje a nikdo nepřebírá poštu. Jednatel společnosti CHASV-INVEST s. r. o. u výslechu vypověděl, že předmětné faktury nezná, že je CHASV-INVEST s. r. o. nevystavila a že ani podpis na fakturách není jeho. Konečně ve vztahu k plnění od společnosti Roderick, s. r. o. správce daně zjistil, že pod příslušným číslem má tato společnost zaevidovanou fakturu, v níž na místě odběratele figuruje subjekt zcela odlišný od stěžovatele. Správce daně tak důvodně zpochybnil tvrzení stěžovatele a unesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Bylo proto na stěžovateli, aby unesl svou část důkazního břemene a vyvrátil pochybnosti vyjádřené správcem daně.

[14] Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel důkazní břemeno neunesl a že správní orgány při dokazování nepochybily a dostály podmínkám § 92 daňového řádu.

pokračování

[15] Stěžovatelem navržený svědek J. M. potvrdil vystavení předmětných dokladů danými společnostmi i reálné provedení stavebních prací těmito společnostmi. Výpověď J. M. však žalovaný shledal nedůvěryhodnou, což následně potvrdil krajský soud. Skutečnosti sdělené panem M. totiž byly v přímém rozporu s informacemi sdělenými při svědeckých výpovědích zástupci společností, které měly předmětné práce provádět. Jiří Chaloupek, jednatel společnosti CHASV-INVEST s. r. o., sice skutečně uvedl, že si „každý ze společníků firmy jede sám na sebe, zakázky uzavírá každý za sebe, včetně podepisování smluv.“ Výpověď Jiřího Chaloupky je však nutné vzít v potaz jako celek. Svědek totiž současně uvedl, že zakázky v roce 2010 pro CHASV-INVEST s. r. o. zajišťoval on, jakož i pokyny k přípravě faktur. Dále uvedl, že se se stěžovatelem nikdy nesešel, že předmětné faktury nezná, CHASV-INVEST s. r. o. je nevystavila, práce na nich uvedené neprovedla, dokonce mu nic neříkaly ani stavby, které podle faktur měly být provedeny. Jiří Chaloupka současně uvedl, že podpis na fakturách nepoznává a že vůbec není jeho (protokol Finančního úřadu v České Lípě ze dne 8. září 2011 č. j. 139590/11/172933506090).

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na výpověď pana Chaloupky neshledal na vyhodnocení výpovědi pana M. jako nedůvěryhodné ze strany žalovaného nic neobjektivního. Žádné konkrétní námitky, týkající se například nepravdivosti či účelovosti výpovědi Jiřího Chaloupky, stěžovatel v kasační stížnosti nevznesl. V tomto ohledu je tak třeba souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel vznesl námitky vůči objektivitě hodnocení důkazů žalovaným pouze v obecné rovině. Nejvyšší správní soud tomu odpovídajícím způsobem hodnocení důkazu přezkoumal a stěžovatelově námitce z výše popsanych důvodů nepřisvědčil.

[17] To lze vztáhnout i na námitku týkající se výpovědi P. P., který byl v roce 2010 zaměstnán jako hlavní stavební technik u Roderick s. r. o. Pan P. konkrétně uvedl: „Co se týče pana V. Š., tak naši společnost Roderick s.r.o. kontaktoval pan M.. Myslím si, že firma Roderick s.r.o. nebyla napojena na pana Š., aspoň já jsem žádnou smlouvu neviděl, ani jsme jako firma s panem Š. neměli žádná jednání. My jsme práce, si myslím, fakturovali panu M. S panem Š. jsme se na stavbách mohli potkat, ale nás řídil pan M.“ (protokol ze dne 21. ledna 2013 č. j. 1300070454/2211-09300-303407) Nejvyšší správní soud stejně jako žalovaný a krajský soud dospěl k závěru, že je evidentní, že svědecká výpověď pana P. je velmi obecná a nekonkrétní a nemůže potvrdit provedení zcela konkrétních prací uvedených na sporných daňových dokladech.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou neprovedení důkazu stavebními deníky, jak stěžovatel navrhoval v odvolání. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. července 2015 č. j. 4 Afs 119/2015 - 33, jehož předmětem byla daň z příjmů za zdaňovací období roku 2009 stěžovatele a sporné faktury od společnosti HUMEŠ MILAN STAVEBNÍ s. r. o. Nejvyšší správní soud ve vztahu k neprovedení důkazu stavebními deníky konstatoval: „Stěžovatel v žádném svém podání jakýmkoli způsobem nenavrhoval provedení důkazu v podobě stavebních deníků. Byl to naopak stěžovatel, který se zavazoval, že veškeré důkazní prostředky předloží, včetně stavebních deníků. Nadto je nutné poukázat na to, že z argumentace stěžovatele v průběhu daňového řízení jakkoli nevyplyvá přesná identifikace těchto stavebních deníků. Stěžovatel totiž neuvedl, že předmětné faktury se týkají pouze staveb, u nichž byla generálním dodavatelem „firma FRANK“, tedy že je možné informace získat ze stavebních deníků pouze u této „firmy“; a to

zvláště když rovněž tvrdil, že tato firma není jediným generálním dodavatelem. Stěžovatel navíc stavební deníky blížeji neoznačil v tom směru, jaký konkrétní stavební deník se měl týkat té které faktury, která byla správcem daně zpochybněna. V neposlední řadě je nutno poukázat na to, že identifikace generálního dodavatele způsobem „firma FRANK“ neodpovídá tomu, jak by měl být podnikatelem v listinách označen – srov. § 13a zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Takové označení je značně neobvyklé a neuchopitelné, neboť nelze jeho pomocí identifikovat konkrétní subjekt. S ohledem na to, že stěžovatel sám sebe označuje jako firmu (srov. výdajové pokladní doklady), není rovněž zřejmé, zda se v případě „firmy FRANK“ jedná o fyzickou podnikající osobu nebo o právnickou osobu. Nad rámec výše uvedeného rovněž Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že na základě údaje „firma FRANK“ se mu nepodařilo ztotožnit ani jeden konkrétní subjekt podle informací obsažených v obchodním rejstříku. Za této situace tedy nejenže nebylo povinností správce daně jakýkoli důkazní prostředek provést, protože jeho provedení stěžovatel nenavrhoval, ale správce daně jej ani nemohl provést z toho důvodu, že mu nebyl vůbec znám, tj. nemohl přesně určit, jaký stavební deník si má obstarat. Nejvyšší správní soud v tomto směru nezpochybňuje stěžovatelem citovanou judikaturu ohledně pochybení správce daně při odmítnutí provedení důkazu, ale ta na daný případ vůbec nedopadá, neboť správci daně nebylo předloženo nic, co by jako důkaz mohl provést, nebo co by měl jako pramen důkazu vůbec zajistit. Byl to naopak stěžovatel, kdo měl svou zcela obecnou a nekonkrétní argumentaci podložit zcela jasnými důkazními prostředky.“

[18] V nyní vedeném řízení Nejvyšší správní soud dospěl k totožným závěrům jako čtvrtý senát. Stěžovatel v odvolání konstatoval: „O tom, že práce na akcích – stavbách byly provedeny, jsou zápisy ve stavebním deníku.“ Dále v doplnění odvolání uvedl: „Pokusíme se sehnat stavební deníky, fotodokumentaci prováděných staveb a další důkazy.“ Stěžovatel tak ovšem neučinil. Stavební deníky nepředložil, ani je nespecifikoval tak, aby si je správce daně případně mohl vyžádat. V daném případě je tak stěžovatelova argumentace o neakceptování důkazního návrhu zcela lichá, neboť stěžovatel neučinil dostatečně konkrétní důkazní návrh.

[19] Stěžovatel dále namítal, že správce daně neprovedl výslech druhého jednatele společnosti CHASV-INVEST s. r. o., což podle něj bylo na místě s ohledem na výpověď prvního jednatele Jiřího Chaloupky, který uvedl, že si „každý ze společníků firmy jede sám na sebe.“ Jak ovšem Nejvyšší správní soud již uvedl výše, pan Chaloupka současně vypověděl, že zakázky v roce 2010 pro CHASV-INVEST s. r. o. zajišťoval on, jakož i pokyny k přípravě faktur. Z výpovědi pana Chaloupky, jejíž podstatný obsah je reprodukován v bodu [15] tohoto rozsudku, vyplývá, že jmenovaná společnost předmětné faktury nevystavila. Zejména je však na místě poznamenat, že v průběhu daňového řízení stěžovatel výslech svědka Jana Svatoně, druhého jednatele CHASV-INVEST s. r. o., nenavrhoval. I v tomto případě proto vůbec nelze hovořit o neakceptování důkazního návrhu.

[20] Stěžovatel konečně namítl, že na jeho případ je třeba aplikovat závěry plynoucí z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 22. prosince 2010, *Bogusław Juliusz Dankowski*, C-438/09, podle něhož je třeba unijní právo vykládat tak, že „osoba povinná k dani má nárok na odpočet DPH odvedené za služby poskytnuté jinou osobou povinnou k dani, která není registrována k DPH, pokud příslušné faktury obsahují veškeré požadované údaje [...],“ a dále

pokračování

tak, že „*brání vnitrostátním právním předpisům, které vylučují nárok na odpočet daně z přidané hodnoty zaplacené osobou povinnou k dani jiné osobě povinné k dani, která je poskytovatelem služeb, v případě, že posledně uvedená není pro účely této daně registrována.*“

[21] Nejvyšší správní soud se však i v tomto bodě ztotožnil se závěrem krajského soudu. Citovaný rozsudek *Dankowski* na nyní vedené řízení nedopadá. V nyní projednávané věci se totiž primárně jedná o otázku unesení důkazního břemene stěžovatele o tom, že správcem daně zpochybněná plnění skutečně proběhla tak, jak tvrdí stěžovatel a jím předložené formální doklady. Důvodem doměření daně ze strany správce daně bylo, že stěžovatel svou část důkazního břemene neunesl (viz výše). Oproti tomu ve věci *Dankowski* nepanovaly žádné pochybnosti o tom, že služby zakládající nárok na odpočet byly skutečně provedeny (viz zejm. body 15 a 25 rozsudku *Dankowski*) a důvodem neuznání nároku na odpočet na DPH byla polská právní úprava, která systémově vylučovala nárok na odpočet na DPH zaplacené osobou povinnou k dani jiné osobě povinné k dani, která je poskytovatelem služeb, v případě, že posledně uvedená není pro účely této daně registrována. Soudní dvůr takovou úpravu podřadil pod kategorii nástrojů systematicky zpochybňujících nárok na odpočet DPH. To však není pro nyní řešený případ relevantní. Požadavek, aby daňový subjekt vyvrátil důvodné pochybnosti správce daně a prokázal, že deklarované plnění skutečně proběhlo tvrzeným způsobem, je zcela legitimní a nepředstavuje opatření systematicky zpochybňující nárok na odpočet DPH.

[22] Navíc není pravdivé tvrzení stěžovatele, že jediným důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně u plnění přijatých od společnosti ML-Service s. r. o. byla skutečnost, že tato společnost nebyla v době uskutečnění plnění plátcem DPH. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v bodu [13] tohoto rozsudku, tato skutečnost představovala jen jeden z řady důvodů, které ve správci daně vyvolaly důvodné pochybnosti o věrohodnosti a správnosti stěžovatelem předložených dokladů.

[23] Lze proto uzavřít, že krajský soud správně posoudil, že v případě sporných výše uvedených zdanitelných plnění stěžovatel neprokázal splnění podmínek nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění. Z popsanych důvodů Nejvyšší správní soud vyhodnotil podanou kasační stížnost jako nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

IV. Náklady řízení

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu